

YVES DE MEY: Stilte, als noodzaak of behoefte, is voorwaarde nummer één om mijn werk in een bepaalde theatrale context te laten bestaan. Mijn eerste vraag is steeds of geluid en/of muziek noodzakelijk zijn om te vertellen wat er verteld moet worden. Stilte is ook iets waar ik als persoon (en bijgevolg in mijn werk) meer en meer naar op zoek ga. De afwezigheid van artificiële sonore input is een groeiend verlangen, en de moeite die ermee gepaard gaat om dat te vinden is een frustratie die inspireert. Als stilte gedefinieerd kan worden als de afwezigheid van geluid, dan is het binnen een theatrale context een gangbaar iets. Stilte wordt zelden gedefinieerd door z'n aanwezigheid, maar eerder door de afwezigheid van andere geluiden. Het suggereren van stilte door net de aanwezigheid van geluid te gebruiken, is een ander deel van mijn werk. De emotionele kant van stilte, het effect of de impact die het heeft op performer én publiek kan vaak even goed bekomen worden door geluid dat stilte illustreert. En net op dat moment wanneer het geluid in functie van stilte zichzelf in vraag stelt, krijg je volgens mij de perfecte balans van wat je hoort en denkt te horen.

DAVID HELBICH: Ik schreef een aantal stukken, binnen een muzikale context, waar enkel het uitvoerende lichaam overblijft (*Hallo 1-2-3-4-5*, *Haltungsschaden*,...). *Hallo 5* is bijvoorbeeld een stuk voor luchtgitaar aan het einde van een reeks gitaarstukken, waar de voorbereiding en het spelen zelf meer en meer gedissocieerd worden van het geluid, en tenslotte van het instrument. Heel leuk! Maar niet echt stil.

In instrumentale composities denk ik graag na over de duur van een "intellectuele echo" van muzikale events. Wat de gaten daartussen opvult, is het geheugen. En de verwachtingen. Misschien ook de anticipatie. En, afhankelijk van het werk (en de plaats) ook omgevingsgeluiden. (Dat is vraag 6 beantwoord met vraag 4 en 5: De 'breuk' is datgene dat beslist of het de visuele aspecten van de performance, dan wel de ruimte is, die je aandacht vasthouden...).

AERNOUDT JACOBS:

Is stilte een niet-akoestisch fenomeen?

Het relationele aspect van stilte intrigeert me. Stilte bestaat in relatie tot iets wat nog stiller of iets luider is. Stilte ontstaat omdat er niet genoeg akoestische energie is om iets te kunnen horen.

Indien stilte iets is wat men niet kan horen, dan vind ik het enorm interessant om het onhoorbare hoorbaar te maken. Ik wil manieren vinden om de grenzen van wat hoorbaar is, te verleggen.

STEVE HEATHER:

Stilte is niet iets wat voorkomt in mijn werk. Het is eerder iets als het inlassen van een kleine pauze en dan gaan we weer verder. De illusie van stilte is een enorm middel om spanning, om 'momentum' te creëren. Ik heb het al lang opgegeven te denken dat stilte zelfs mogelijk is dezer dagen. Wat wel interessant is, zijn al die kleine geluiden die aanwezig zijn wanneer we denken dat we stilte ervaren. Laten we dus spelen en ons amuseren met die kleine rakkers!